

gens Detailler, og det er utvivlsomt, at et saadant Arbejde maa gaa forud, før man kan løse et Spørgsmaal som dette, der er saa vidtomfattende. Selve Sagen har ogsaa Højres fulde Sympati.

Jeg er enig med den sidste ærede Taler og den højtærede Minister i, at der maa Forundersøgelser til, før man kan komme nogen Vej frem. Jeg er derimod ikke enig med dem i, at den bedste Vej at gaa, er at lade Spørgsmaalet behandle af den Invaliditets- og Alderdomsforsørgelseskommission, som nu sidder. Thi ganske vist giver jeg de Herrer Ret i, at skal den foreliggende Sag afgøres, kan det ikke ske, uden at Invaliditets- og Alderdomsforsørgelsessagen kommer i Forbindelse med den, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at vi vist aldrig her i Landet have haft en Kommission, som selv er saa invalid som denne Invaliditetskommission. Jeg tør trygt sige, at vi aldrig have set noget lignende. Jeg tror, at Formanden for Kommissionen en Gang har sagt, at der i denne Kommission foruden ham selv som Formand sidder 4 sagkyndige og 14 Rigsdagsmænd. Af disse sidste er i dette Øjeblik ikke en eneste sagkyndig. Konseilspræsidenten var tidligere Medlem, og han var sagkyndig, men i øvrigt er der i Kommissionen kun 4 sagkyndige. Og det er en offentlig Hemmelighed, at vi vistnok aldrig have haft en Kommission, Forsvarskommissionen medregnet, der har arbejdet saa lidt og saa sjældent holdt Møde og saa lidt beskæftiget sig med de den paa- lagte Opgaver som denne. Jeg minder om, at det Aar efter Aar var nødvendigt her i Tinget at fremsætte Forslag om Arbejdsløshedskasser, før der langt om længe kom en Lov frem, der da ogsaa blev gennemført. Men selve det Hovedspørgsmaal, som var den egentlige Aarsag til Kommissionens Nedsættelse — jeg ved ikke, hvor mange Aar det er, siden den blev nedsat, maaske det var i 1903 — en Alderdoms- og Invaliditetsforsikring har man ikke hørt noget som helst om, og jeg frygter meget stærkt for, at hvis man ikke foretog nogen Forandring med denne Kommission, vilde ogsaa den foreliggende Sag, hvis den blev denne Kommission overladt, gaa ind til en blid, men uhyre langsom Behandling. Skal man frem ad den Vej, vil jeg henstille, at man først foretager nogle Ændringer ved denne Kommissions Sammensætning.

Som sagt, Sagen har i høj Grad Højres Sympati, men vi, som vel alle, staa noget usikkert med Hensyn til den Vej, ad

hvilken man bør gaa frem. Jeg tror, det ikke er muligt for noget Udvalg at finde frem her, der maa en Kommission til, og skulde den nu siddende Kommission blive ændret, som jeg nylig har nævnt, vilde jeg anse det for heldigt at benytte den Indsigt, som der findes, og som man kommer til at benytte sig af ved Sagens videre Behandling. Dertil skal jeg i Øjeblikket indskrænke mig.

K. J. Møller: Naar jeg kunde ønske at udtale mig i Anledning af det foreliggende Forslag, er det ikke for at fremsætte Betragtninger over Enkeltheder i Forslaget, men dets Fremkomst har givet mig Anledning til at anstille nogle Betragtninger over Love af den Art, her er Tale om.

Vi have faaet i Hundredvis af Love i de sidste 6—7 Aar. Af disse udgøre Love om Hjælp og Understøttelse i en eller anden Retning et meget betydeligt Antal. Det foreliggende Forslag er altsaa et Forslag om at knytte et nyt Led til den lange Kæde af den Slags Love, som vi have faaet. Love af den Art betragtes paa meget forskellig Maade af de forskellige Mennesker. Der er nogle, der betragte den Slags Love om Understøttelse og Hjælp som Indbegrebet af økonomisk-politisk Lovgivning, og som mene, at ikke blot er hver af dem et Skridt i den rigtige Retning, men at social-politisk Lovgivning i Virkeligheden bestaar deri, at man vedtager Love af denne Art. Andre se derimod med stor Uvillie paa den Slags Love. Jeg kan godt sige „med Uvillie“, for selv om Ordene, hvormed de modtages, kunne være kønne nok, er det dog oftest saaledes, at Villien til at fremme den Slags Forslag ikke er til Stede. Man irriteres over disse idelige Krav fra den ene eller den anden Side om Hjælp og Støtte, man vil ikke benægte, at der kan være Trang til Stede, men man er tilbøjelig til at paastaa, at Skildringen af Trangen overdrives i høj Grad. Og for øvrigt mener man, at Folk kunde have det meget bedre, end de have det, blot de vilde passe paa o. s. v. Der er endog nogle Mennesker, der mene, at det er en Nødvendighed for Samfundet, at der er Folk, som lide Nød. Jeg har hørt en meget bekendt Mand, hvis Navn jeg selvfølgelig ikke skal nævne her, udtale: at det er nødvendigt, at vi have fattige, og at vi have Folk, der lide, det er Spændkraften i Samfundslivet, vi skulle slet ikke afskaffe disse Ting.